

Idees

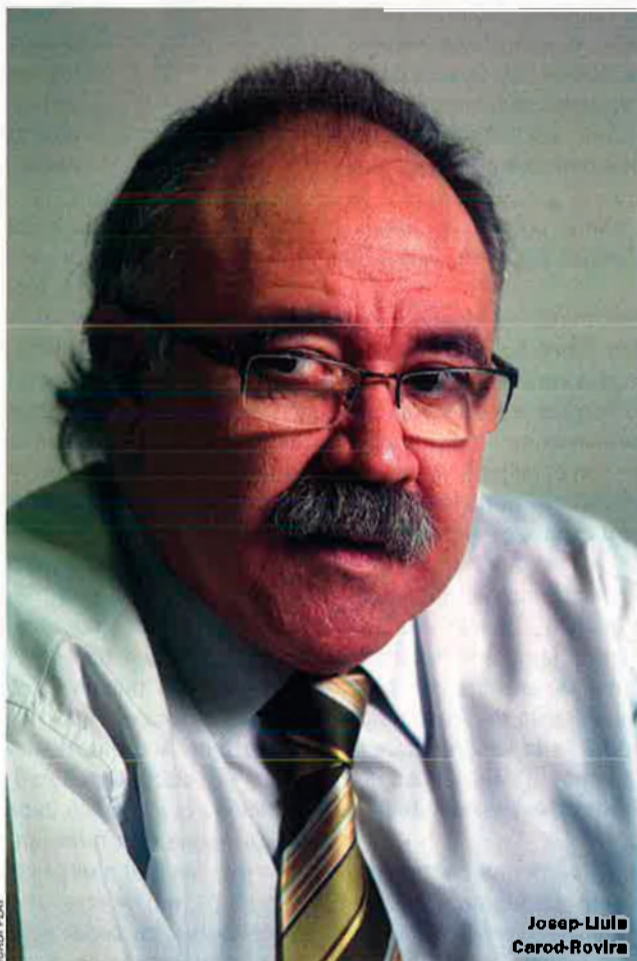
Els meus candidats

Joan de Sagarra

Per raons estrictament professionals, he viscut les passades eleccions catalanes amb una intensitat a la qual no estava avesat. He hagut d'entrevistar tots cinc candidats a la presidència de la Generalitat, una conversa aparentment informal mentre fèiem l'aperitiu. Això m'ha obligat a llegir-me uns pocs llibres sobre tres dels candidats, Mas, Piqué i Carod-Rovira (literatura preferentment hagiogràfica), i un munt de retalls de periòdics sobre les suposades bondats i malifetes dels cinc.

No coneixia cap dels cinc, és a dir, no havia tingut el gust de prendre una copa amb ells fins fa molt poc. Dels cinc, Josep Piqué m'ha semblat el més intel·ligent, amb un discurs més sòlid, conscient que els seus coreligionaris de Madrid li ho estaven posant ben dur. Parlava de les eleccions catalanes com d'unes primàries, respecte a les pròximes generals. Solament es va enganyar en una cosa: estava convençut que Ciutadans no treuria representació parlamentària. Joan Saura (que no tenia llibre), em va semblar un personatge una mica gris, un funcionari de la política, que em va regalar amb un estudi i un pèl avorrit discurs ecològic. Quan el vaig convidar a prendre una copa, en un bar gallec de la platja de Barcelona, es va demanar una ampolleta d'aigua sense gas. Duen que li donaran la Conselleria d'Interior. Prohibirà el consum d'alcohol als bars d'okupes? José Montilla (que treia llibre poc després d'entrevistar-lo), em va semblar el candidat

José Lluís Carod-Rovira

més entranyable. No albergava gaires esperances sobre el denominat "efecte Montilla", però ho dissimulava molt bé. Era conscient que hi hauria una forta abstenció, que el seu partit pagaria bona part dels plats trencats del tripartit, però no veia

Mas i CiU com a vencedors indiscutibles. En canvi, Artur Mas es veia com a futur president de la Generalitat, encara que, en honor del personatge, cal dir que aquest no acabava de créure-s'ho: es veia vencedor de les eleccions i possible president de la Generalitat. Diguem que Mas creuava els dits. El vaig veure orgullós, un pèl superb. Li vaig retreure la campanya a l'americana orquestrada per David Madí, el nét de Joan B. Cendrós, l'amo del Floyd, el nostre ministre de Colònies i Perfums. Li vaig dir que el famós DVD em semblava una grolleria, que el senyor Pujol no l'hagués tolerat. No li va fer gaire gràcia que li parlés del senyor Pujol. Quan vam tocar el tema de la Cultura del pujolisme, Mas va fer un elogi de Max Cahner, cosa que em va sorprendre, perquè jo esperava que el candidat sortís en defensa del seu amic Jordi Vilajoana, que Mas va imposar a Pujol, que no ho veia gaire clar, com a conseller de Cultura.

El senyor Carod-Rovira va ser el darrer candidat a qui vaig entrevistar. Sabia que era un filòleg, un professor de Filologia catalana, que posseïx prop de quinze mil llibres, que somia des de fa temps de convertir-se en president de la Generalitat, que no se sent gaire segur dins el seu partit, ERC, i que el jove Puigercós espera la primera ocasió per cruspir-se'l. Em va dir que si el seu partit arribava al Govern reclamaria per ell la Conselleria de Cultura. El senyor Carod-Rovira entén la Cultura dins de l'àmbit dels Països Catalans. Diu que la seu de l'Institut Ramon Llull hauria d'estar a Andorra (més facilitats legals i menys paperassa). Advoca perquè la vida cultural del Rosselló, de les Illes i del País Valencià estigui present a TV3, i no tan sols d'una manera anecdòtica. El senyor Carod-Rovira pensa que la cultura és una arma imprescindible per arribar a assolir algun dia la independència. És, trobo, una bona notícia per als lectors d'EL TEMPS. Ara falta veure a qui posen de conseller o consellera de Cultura. Toquem fusta.

"El senyor Carod-Rovira pensa que la cultura és una arma imprescindible per arribar a assolir algun dia la independència. És, trobo, una bona notícia per als lectors d'EL TEMPS. Ara falta veure a qui posen de conseller o consellera de Cultura"